

дентъ принцъ, нейнтъ, на кралицата, братъ, за което Фридрихъ-Вилхелмъ I, още отдавна билъ далъ одобренieto и съгласието си. Но това възбудило назадоволствието и ревността на виенския кабинетъ, който рѣшилъ да употреби всичкитѣ си усилия, за да отклони роднинския съюзъ на новото прусско кралство съ Англия и да привлече прусския кралъ на своя страна, което и сполучилъ да постигне съ хитри дипломатически похвати, испратения отъ Виена въ Берлинъ, австрийски генералъ графъ Секендорфъ. Въ октомврий 1726 година, въ кралския замъкъ Вустерхаузенъ, между Пруссия и Австрия билъ сключенъ приятелски договоръ. Вслѣдствие на това, прусския дворъ се раздѣлил на двѣ партии, австрийска и английска. Кралицата принадлежала къмъ послѣдната и всичкитѣ ѝ усилия да склони краля въ полза на Англия до толкова сърдили послѣдния, че семейното съгласие съвсѣмъ рухнало и най-много страдали отъ това по голѣмитѣ: дъщеря имъ — принцесса Фридерика-Вилхелмина и синъ имъ — Фридрихъ. Особено въ отношение на послѣдния, довѣрието на краля се замѣнило съ постоянно недовѣрие, раздражение, гнѣвъ и строгость, а любовта и довѣрието на сина къмъ бащата — съ постояненъ страхъ отъ послѣдния.

Обстоятелствата, като че ли нарочно, усилвали това. Слѣдъ смъртта на английския кралъ Георги I, въ 1727 година, на прѣстола се качилъ синъ му, братъ на прусската кралица, Георги II: между него и Фридриха-Вилхелма отдавна съществувала ненавистъ. При това прускиятъ вербувачи вербували войници въ ханноверскитѣ владѣния, по причина на което въ 1729 година насмалко щела да избухне война между Англия и Пруссия. Всичко това, съе-

динено съ чести припадъци отъ подагра, крайно раздражнявало прусския кралъ въобще и противъ Фридриха особено. Въспитателитѣ му, графъ Финкенщайнъ и Калкщайнъ били уволнени и на мѣстото имъ назначени двама Фридрихови другари, полковникъ Роховъ и поручикъ фонъ-Кайзерлингъ. Фридрихъ си намѣрилъ единъ вѣренъ приятель въ лицето на камеръ-пажа на краля, поручика Кейта (Keith). Но краля прѣвелъ послѣдния въ единъ далеченъ полкъ, като го повишилъ въ чинъ. Тогава Фридрихъ си намѣрилъ другъ вѣренъ приятель въ лицето на поручика Катте, свѣрзката съ когото станала много по опасна отъ първата.

Живота на Фридриха отъ часъ на часъ ставалъ по несносенъ. Краля даже не веднѣжъ искалъ отъ него формално да се отрече отъ наслѣдството на прѣстола и да прѣдаде правата си на по малкия си братъ, Августа-Вилхелма. Но Фридрихъ отговорилъ, че по скоро ще сложи главата си на ешафота, отколкото да се отрече отъ законнитѣ си права върху прѣстола. А впоследствие той обявилъ, че е съгласенъ, но само съ туй условие, щото краля да обяви всенародно, че го признава, Фридриха, за *незаконенъ свой синъ* и за това го лишава отъ наслѣдството на прѣстола. Но това условие, противно на религиознитѣ и нравственни правила на краля, било рѣшително отхвърлено отъ него.

Най послѣ собственитѣ му, не-прѣдпазливи думи внезапно внушили на Фридриха една очаяна мисль. Единъжъ, на единъ голѣмъ приемъ въ двореца, краля, като се обърналъ къмъ Фридриха като къмъ единъ отъ най-послѣднитѣ придворни, казалъ му: »Ако покойния кралъ, баща ми, се отнасяше съ мене тъй, както азъ съ тебѣ, азъ още отдавна бихъ *избягалъ отъ Пруссия*; но за това сж